

Стояли люди коло храму...

Анатолій Клименко

Стояли люди коло храму,
І стали Господа просить –
Скажи нам, Отче, скільки можна
Нам Україну так гнобить?

Прийшов сусід у нашу хату,
І нищить все і всіх навкруг.
Яку ще треба йому плату,
Щоб не було вже цих наруг?

Ціну високу заплатили,
І платим досі повсякчас.
Вже ріки крові ми пролили
Аби вже мир настав у нас.

Пішли вже діти і онуки
Нам землю рідну боронить.
Тримаять зброю міцно руки,
Щоб нею ворога спинить.

Господь мовчить, а серце вже шепоче:
Не можна так чужих панів любить.
І душу вже мені як черв лоскоче, —
Катам прислужувати й мову так ганьбить.

А далі вже не шепіт, а громами
Я кожне слово став тоді сприймать:
— Люби народ свій, чистим серцем
Його любов своєю мусиш покривать.

Плекайте вже любов, у ній вся сила.
У ній вся мужність, що велить перемагать.
І вже тоді діждеться Ненька мила,
Коли Народ-герой всі будуть величать!

10.01.2024